

Câteva argumente împotriva obligării victimelor violului „simplu” la informare cu privire la mediere

Violul este forțarea prin mijloace fizice sau amenințări la act sexual - penetrare vaginală, anală sau orală, cu o parte a corpului sau cu obiecte; victima poate fi oricine - femeie, copil sau bărbat.

În 8 cazuri din 10 violatorul nu folosește arme, ci surprinderea, forța fizică sau amenințările.

În 6 din 10 cazuri agresorul sexual este o persoană cunoscută.

Victimele trăiesc acut:

- teamă, insecuritate, furie, pierderea încrederii în oameni și în lume,
- amintire și retrăire persistentă/involuntară (imagini-blitz în timpul zilei sau în somn, imposibil de controlat, gânduri terorizante/terifiante),
- evitare, amorțeală, blocaje, depresie sau, dimpotrivă,
- agitație, neliniște/anxietate, tresăriri puternice,
- pe termen lung se luptă cu sentimente de depreciere și stimă de sine foarte scăzută.

Multe victime se simt expuse, vulnerabile, se luptă cu autoînvinovățirea și nu se așteaptă la înțelegere din partea celor din jur, dar nici nu au putere să tot vorbească despre ce li s-a întâmplat.

Alte motive care o împiedică pe victimă să vorbească:

- jena, rușinea, auto-protejare față de stigmatizare
- dorința de a proteja familia și prietenii de stigmatizare
- auto-învinovățire
- amenințări din partea agresorului – frică de represalii

Victima este puternic influențată de atitudinea celor din jur - dacă societatea minimizează, tolerează violența sexuală, victima va opta pentru tăcere, convingându-se că violul-agresiunea sexuală este o chestiune personală, ce ține de intimitate și nu merită să se expună public.

Din cauza trăirilor ce copleșesc victima unui viol, puține dintre ele pot decide imediat să facă plângere!!!

Audierea în cursul anchetei/investigației este trăită re-traumatizant (a vorbi despre ce s-a întâmplat echivalează cu a re-trăi evenimentul).

Relatarea repetată (începând cu persoanele de încredere, continuând cu specialiștii – medic, asistent social, polițist, procuror, iar în final judecătorul) o face adesea pe victimă să creadă că nu este crezută sau e considerată responsabilă = vinovată.

A introduce pe parcursul demersului juridic încă o fază – medierea, și încă o persoană – mediatorul, în fața căreia victima să fie expusă cu suferința ei înseamnă o traumatizare suplimentară, o umilință în plus și o negare a dreptului fundamental de a i se face dreptate – prin condiționarea accesului la justiție/reparație socială, morală, de prezentarea la actul informării cu privire la mediere.

Indiferent că este vorba de o ședință de informare despre mediere împreună cu agresorul sau separat, pașii necesari pentru ca victima să intre în legătură cu agresorul pentru a se putea realiza această informare vor însemna pentru victimă o traumă în plus. Desigur, orice acțiune care presupune prezența victimei și agresorului în același spațiu în același timp este traumatizantă pentru victimă. Este ușor de imaginat presiunea emoțională la care este supusă.

Condiționarea dreptului de a face plângere de prezentarea la mediator minimizează gravitatea faptei/agresiunii sexuale, transformând violul dintr-o infracțiune într-o dispută negociabilă.

Medierea reprezintă un cadru instituționalizat de minimalizare a faptei, atât pentru făptaș cât și pentru victimă, care află cu acest prilej că experiența sa traumatizantă se poate „media”, se poate negocia și se poate ajunge la o „**înțelegere**”, acesta fiind un mesaj periculos din punct de vedere social – pune integritatea corporală/corpul femeii în aceeași categorie cu bunurile ce fac obiectul unor conflicte/dispute.

Dacă legea prevede posibilitatea medierii pentru infracțiunea cu violență, mesajul societății care acceptă o astfel de lege către victimă este că are dreptate să gândească despre sine că este responsabilă, vinovată, că și-a făcut familia de rușine, că e defectă și că trebuie să păstreze tăcerea, că în final rufele se spală între agresor și victimă.

ARTEMIS

ARTEMIS

ARTEMIS